

at man har foretaget de enkelte Vndringsforslag. I og for sig anser jeg de Vndringsforslag, som her ere foreslaede, for at være rigtige. Der er egentlig kun eet nyt Forslag, som ikke staar i Forbindelse med Fattigvæsensspørgsmaalet, og det er Forslaget under Nr. 39, at Sager angaaende Overtrædelser af denne Lov skulle behandles som offentlige Politifager, men jeg har selvfølgelig Intet imod, at dette sker.

Mellemann: Jeg har, som ærede Medlemmer have set, tilladt mig at stille et Underændringsforslag til Udvalgets Vndringsforslag under Nr. 31, som bestaar deri, at der i næstsidste Linie sættes Punktum efter Ordet „sendt“, og at Ordene „mod Regres til hans Forsørgelseskommune“ bortfalde. Grunden til, at jeg har tilladt mig at stille dette Underændringsforslag alne, er navnlig den, at jeg betragter det som en Forpligtelse, der paahviler mig, der i sin Tid havde den Ære at være Ordfører i Fattigudvalget her i Thinget, paa denne Maade at gjøre Thinget opmærksom paa, at saaledes afgjorde man den Gang, Fattigloven vedtoges, det Spørgsmaal, som nærmest maa siges at ligge for her. Som det ærede Thing vil se, dreier Spørgsmaalet sig om, hvem der skal betale Omkostningerne ved en Person's Hjemsendelse, og i den Henseende blev der af Landsthinget i sin Tid i Fattigloven vedtaget nogle Bestemmelser, som skulde gjælde for det Tilfælde, hvor Personer, efter at være straffede for Betleri og Løsgænger, skulde hjemsendes, og det er denne Bestemmelse, som efter Sagens Natur nærmest synes at maatte kunne finde Anvendelse her. De Personer, som denne Lov gjælder om, og som skulle hjemsendes, maa jo nærmest lignede Personer, der hjemsendes efter at være straffede for Betleri og Løsgænger; de kunne derimod ikke sættes i Klasse med Personer, som hjemsendes for andre Forbrydelser, idet Forbrydelsen Løsgænger eller Betleri i og for sig antyder Mangel paa at kunne ernære sig selv, Noget, som ikke behøver at være Tilfældet, hvor Talen er om andre borgerlige Forbrydelser. Med Hensyn til disse Forbrydelser opstiller Fattigloven, saaledes som den blev vedtagen her i Landsthinget, den Regel, som ogsaa er bleven optagen her i Udvalgets Vndringsforslag under Nr. 27, nemlig at de paagjældende Personer ikke ubetinget skulde sendes hjem til Forsørgelsesstedet, men derimod sendes til det Sted, som nærmest er at betragte som deres Bolig eller deres Hjem. Man er nemlig gaaet ud fra, at naar en Person havde et Sted udenfor sit Forsørgelsessted, som maatte kaldes hans Hjem eller Bolig, vilde det være naturligt at sende ham derhen og ganske urimeligt at sende ham til Forsørgelsesstedet, som i de fleste Tilfælde ikke vilde have Andet at gjøre, end atter at befordre ham videre til det Sted, hvor han havde sin Bolig. For at tage et Exempel vil

jeg anføre, at en Husmand er Sernbaneanarbejder eller deslige, og i den Anledning er borte fra sin Familie, der bliver i det Hus, han har leiet eller paa anden Maade forskaffet sig. Naar nu denne Husmand kommer i det Tilfælde, at han skal hjemsendes, er der selvfølgelig ingen fornuftig Grund til at undersøge, hvor hans Forsørgelsessted er, for at sende ham derhen, men han skal naturligvis sendes hjem til Konen og Børnene. Denne Regel er ogsaa optagen i Udvalgets Vndringsforslag under Nr. 27, og for saa vidt er der fuldstændig Enighed til Stede; men nu opstaar det Spørgsmaal, hvem der skal betale denne Hjemsendelse. Det forekom os i sin Tid under Behandlingen af Fattigloven, og det forekommer mig endnu i Dag, at der ikke er nogen sand Grund til at paalægge Forsørgelsesstedet at betale, idet jeg nemlig gaar ud fra, at denne Udgift ved en Person's Hjemsendelse ikke kan betragtes som en Fattighjælp, der ydes, men maa betragtes som en Polititudgift, der gjøres i Retsfikkerhedens eller i alt Fald i Politiets Interesse. Det vil efter min Mening være urigtigt at betragte det som en Fattighjælp og til den Omstændighed, at en Person saaledes er hjemsendt, at knytte de forskjellige Virkninger som Følge af, at han har modtaget Fattighjælp. Jeg antager for det Første ikke, at der kan være Tale om, at han skulde kunne hjemsendes til sin Forsørgelseskommune, fordi han har modtaget den Hjælp at blive sendt fra et Sted til et andet, og jeg antager heller ikke, at der vil kunne være Tale om under nogen Betingelse at forlange Udgifterne refunderede af ham, selv om man ellers opstiller den Sætning, at ydet Fattighjælp skal refunderes, og det forekommer mig heller ikke, at der kan være Spørgsmaal om at negte en saadan Mand Valgbarhed eller Valgret, fordi han engang er bleven sendt tilbage; men naar jeg gaar ud fra, at det ikke er naturligt at betragte Udgiften som Fattighjælp, ser jeg ikke nogen som helst fornuftig Grund til at paalægge Forsørgelseskommunen at udrede den; thi Forsørgelseskommunen vil ikke sige en Kommune, som overhovedet har at betale alle de Udgifter, som en Person kan komme til at forvolde det Offentlige, men det vil kun sige en Kommune, hvori han skal forørges som Fattig, ikke videre. Dertil kommer jo ogsaa, at for saa vidt der kan være Tale om, at en eller anden Kommune kan være skyldig i, at en Person vandrer om, eller kan gjøre Noget for at forhindre det, er det i ethvert Tilfælde klart, at Forsørgelseskommunen, som han ikke bor i, aldeles Intet kan gjøre i den Henseende. Det var omtrent de Betragtninger, som i sin Tid bevægede os til, ved de Vndringsforslag, vi stillede til Fattiglovudkastet, og som bleve vedtagne her i Thinget, at stille Sagen saaledes, at Omkostningerne ved Hjemsendelsen maatte afholdes af den Kommune, til hvilken Vedkommende sendtes, fordi han havde